

Descoberta de la Casa Museu Verdaguer i el poble

Aquesta visita inclou la visita comentada a la Casa Museu Verdaguer, incorpora una ruta fins la plaça Verdaguer i un breu recital de poemes a càrrec de la guia que acompanya el grup.

*En cas de mal temps la FJV oferirà alternatives a la visita fins a la plaça Verdaguer

Nivell educatiu	Lloc	Durada	Preu	Reserva	Pagament
Educació Infantil Primària, ESO, Batxillerat i Estudis Superiors	Casa Museu Verdaguer C/ Major,7 08519 Folgueroles	1h, 30'	4 € per alumne per a grups de 25 o 30 alumnes. Professors i acompanyants gratuït	Cal reservar	Transferència prèvia a la visita

Treball previ i complementari

1. Finalitat

Identificar els espais quotidians d'una casa de poble, el carrer principal i els oficis que s'hi relacionen a mitjan segle XIX

Conèixer els aspectes més essencials de la infantesa i joventut de la vida i l'obra de Jacint Verdaguer

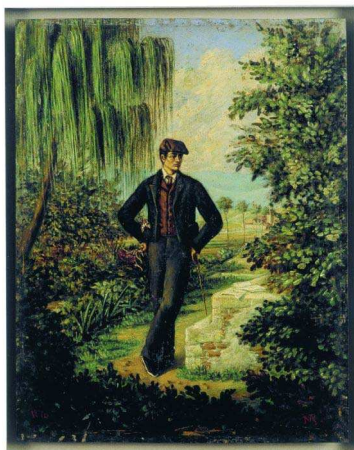
Interpretar el valor de les paraules en la seva dimensió **semàntica i estètica**

2. Activitat prèvia

Si volem que els alumnes treguin partit de la visita és interessant crear expectatives sobre la visita sempre en funció del seu nivell cognitiu. A banda de les recomanacions que fem a la fitxa de la [Visita comentada al museu](#) podem treballar un plànol del municipi com consta en el [tríptic](#) del qual es treballaran els punts 2, 3, 4,5 del plànol.

També es poden treballar els [oficis antics de l'època de Verdaguer](#) amb aquest [material](#).

Recomanem ubicar Folgueroles, explicar breument la biografia del poeta i descobrir per què veiem vestit a Jacint Verdaguer amb aquesta indumentària.

Per la visita pel poble proposem:

Que els alumnes identifiquin la indumentària de l'escultura que presideix els jardins de can Dachs.

Recomanem que els alumnes es preparin la lectura en veu alta i la memorització d'algun text que podran recitar durant la visita.

A banda dels que proposem per a la [Visita comentada a la Casa Museu](#) per a la descoberta del poble en proposem quatre més: «El sembrador», «L'emigrant», «A la Verge», «La Festa Major».

«El sembrador»

El poema parla de l'ofici de pagès i que es pot llegir a la Casa Museu i també a la plaça Verdaguier on hi ha el relleu [El sembrador de Manolo Hugué](#)

*Un dia del meu pare en la vessana
a solc i a eixam sembrava el sègol d'or;
aprés seguint la musa catalana,
també sembrí, però sembrí en lo cor.*

*Bon ermità, que des d'un cap de serra
aguaites ací baix com un estel,
de les llavors que jo sembrí en la terra
ne veus grillar algunes en lo cel?*

VERDAGUER, Jacint «Dia 17» dins *Roser de tot l'any*. Barcelona: Editorial Selecta, OC vol. III, 2005. pp. 971.

«L'emigrant »

El poema parla de l'enyorament del poeta mentre navegava per l'Atlàntic se'n pot llegir un fragment davant de la casa que el poeta va viure fins que va marxar per completar els seus estudis i on va morir el seu pare mentre el poeta navegava per l'Atlàntic.

*Dolça Catalunya,
pàtria del meu cor,
quan de tu s'allunya
d'enyorança es mor.*

I

*Hermosa vall, bresso de ma infantesa,
blanc Pirineu,
marges i rius, ermita al cel suspesa,
per sempre adéu!
Arpes del bosc, pinsans i cadernerres,
cantau, cantau,
jo dic plorant a boscos i riberes,
adéu-siau!*

II

*On trobaré tos sanitosos climes,
ton cel daurat?
Mes ai!, mes ai!, on trobaré tes cimes,
bell Montserrat?
Enlloc veuré, ciutat de Barcelona,
ta hermosa seu,
ni eixos turons, joiells de la corona
que et posà Déu.*

III

*Adéu germans; adéu-siau, mon pare,
no us veuré més!
Oh! Si al fossar on jau ma dolça mare,
jo el lilit tingués!
Oh mariners, lo vent que me'n desterra
que em fa sofrir!
Estic malalt, mes ai! Tornau-me a terra,
que hi vull morir!*

Verdaguer, Jacint. Partint, dins *Pàtria*. Barcelona: Editorial Selecta, OC vol. III, 2005. pp. 629.

«A la Verge»

El poema parla de com era l'escola del poeta i llegint-lo a la plaça podem evocar com era l'escola.

*Jo tenia cinc anys;
anava a estudi en mon humil poblet de Folgueroles;
de mos pobres esplets digne preludi,
portava sota el braç les beceroles.*

*Lo mestre era un vellet;
sa barretina més llarga era bon tros que sa ciència,
mes quina font tan pura sa doctrina!,
quin mirall tan hermós sa consciència!*

*Se sadollava d'aquesta aigua el llavi
no sabent en la terra millor font,
i quan tornava a casa; -De tant savi -deia a la mare - ,
n'hi ha cap més al món?-*

*En sa grossa cadira de baqueta
encara em sembla veure'l assentat;
sa taula era coberta de baieta
que em recordava la verdor del prat.*

*La infantívola escola presidia,
dins sa capella de paper tenyit,
vostra imatge bellíssima, oh Maria,
que havia ja a mos avis presidit.
[...]*

Verdaguer, Jacint <<A la Verge>> dins aires del Montseny TOTES LES OBRES, VOL (III) Barcelona, 2005 Proa

«La Festa Major»

Aquesta prosa ens permet reproduir l'ambient de la plaça a l'època del poeta. [Sentir el text.](#)

El quinze d'agost, el temps més calorós de l'estiuada, quan no resta una garba de xeixa per batre a les eres de Muntanya, quan els pallers fan gran ombra i els graners són plens a vessar, i a les vessanes on, encara no fa dos mesos, les xeixes rossejaven, ja guaixa el fajol tendre, i el mill, amant de terra lleugera estén els petits branquillons, fem la festa major els del meu poble. Aquell dia, a la plaça hi ha ballades, el retaule de l'església llueix de ciris i lluminàires, i a la missa major toca la millor cobla de músics del voltant. Els pagesos solen pujar-hi amb el gambeto penjat al coll i l'atxa a la mà, per fer llum a la patrona, la Reina dels àngels; llurs filles i esposes estufades. Abans d'ells, amb les caputxes sota el braç, les faldilles de nuviatge i les arracades penjant pel davant del mocador de seda que els cobreix el monyo. Al dinar surt el millor anyell de la ramada i el pollastre més tendre del galliner, i, mentre es menja i es fa gatzara amb els parents i convidats de fora terme, els músics carrer amunt i carrer avall, fan la tocada que en diuen de llevant de taula, i els fadrins que van al davant conviden al sarau de la tarda les minyones llurs promeses, que surten a les finestres i als balcons a escoltar la tocada. Arribem a la plaça: i que n'és de bonica, amb aquella bellugadissa de pantalons blaus i barretines vermelles i mocadors de carmesí! Sembla un camp de roselles on els gallarets es barregessin amb els capblaus, moguts pel vent de marinada. Ells es llancen febreros al remolí de les ballades, i tot seguit els veig giravoltar amb les que en els meus bells dies havia vist a les espellofades. Les que foren àngels havien esdevingut nines per una meravellosa transformació; nines, però atractives i encisadores com les solen veure en somnis els fadrins de la primera volada. Els seus ulls eren més falaguers, la seva riulla més dolça, i elles més boniques, sense saber-ho tal volta, que quan collien flors amb nosaltres i escoltaven les nostres ingènues corrandes; però

aquella boniquesa infantívola tan formosa se n'era anada, davant una altra de més esclatant i atractívola. Besar aquelles galtes ja no seria, com alguna hora, besar roses fresques, puix ja hi trescava la sospita de l'amor.

Totes ballaven menys la del mas d'Heures, que semblava esperar-me. Un hereu de bona casa li feia l'aleta, i semblava que li demanava per llançar-se al remolí; però ella, com si no se n'adonés, es girava a mi, i amb una rialla m'obria el llibre blanc del seu cor, en el qual jo podia escriure. Jo, tornant-li la rialla, m'hi apropava; però m'adono del fadrí de qui el pare era camper i que podia enfonsar-nos, puix depeníem d'ell. Reculo de sobte, com la mà del vailet que, prop de la rosa que abasta, troba una espina punyent.

Vaig girar els ulls al fossar i, i que poca cosa em semblaren, esguardats des d'allà, els qui ballaven a la plaça! Les cent generacions de llurs pares dormien al seu voltant, i els sepulcres, mig badant-se, semblava que deien a la generació divertida que abans de gaire hi aniria a raure.

Vaig esguardar la fossa de la meva germaneta, que, tot i esborrada per les herbes i flors que havien brotat al damunt seu, jo sabia trobar prou amb els meus ulls acostumats a girar-s'hi al peu del llesaminet, al cantó esquerre de l'església.

Pel meu davant passaren, giravoltant rialleres, les agradoses pageses, i un garbuix de pensaments oposats rebullí pel meu cap; en aquesta febre em semblà que veia la meva germaneta, innocent, amb la corona de roses blanques entre els seus tendres dits, tal com la vaig veure marxar cap a l'església; i aleshores, sense dubtar gens, vaig adreçar-hi els meus passos tremolosos.

En arribar a la porta reixada del fossar, vaig girar els ulls enrera i vaig dir: «Adéu-siau, plaers del món, no us vull tastar; d'altres de més dolços i purs em criden, a la requesta dels quals no puc fer el sord, i des d'ara ja no sóc més vostre». Així, acomiadant-me'n per sempre, vaig entrar a l'església amb llestesa, i vaig anar a agenollar-me al costat de la meva mare, davant l'altar de la Verge patrona del meu poble – que no em deixi de la mà–, imatge que jo havia enramat tantes vegades, i davant la qual vaig plorar les primeres llàgrimes i demano a Déu que m'hi deixi plorar les darreres, quan la càrrega dels anys em faci cercar, per reposar-hi la meva testa ja esblanqueïda, l'ombra del xiprer.

«La Festa Major» dins Jacint Verdaguer. Ruta verdagueriana de Folgueroles, a cura de Ricard Torrents. Vic: Amics de Verdaguer i Casa Museu Verdaguer (Estudis Verdaguerians. Sèrie La Damunt), 1992, p. 29.

